

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. P.**, ev. č. X
                                 st. přísl. X
                                 t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
                                 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 12. 12. 2024, č. j. OAM-1505/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I.   Žaloba **se zamítá**.
- II.   Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III.   Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce především namítal, že žalovaný ověřoval toliko obecné skutečnosti, které se netýkaly přesně jeho případu. Nedošlo přitom k ověření žádné informace o organizované společenské organizace M.. Zejména o krutosti, se kterou zachází se svými oběťmi, o brutálnosti chování příslušníků skupiny a o pohrdání zdravím a životem obětí. Na informačních portálech se přitom objevují zprávy o nelidském chování, mučení či vraždy vykonávané příslušníky skupiny M..
3. Žalobce dále uvedl, že má odůvodněný strach z návratu do země původu, neboť příslušníci skupiny M. už mu ukázali, co jej čeká při setkání s nimi. Žalobce je dospělý muž s vysokoškolským vzděláním, plynule ovládá 5 cizích řečí. V zemi původu byl po celou dobu pobytu zaměstnán, neměl finanční potíže a ani potíže se zákonem. Jediným důvodem k odchodu ze země původu byly potíže s příslušníky skupiny M.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že skutečnosti uvedené žalobce nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* Je tak povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že

jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

8. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
10. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, nebo usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48).
11. Žalobce v žádosti zejména uvedl, že nevyvíjel politickou aktivitu, nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Jeho politické přesvědčení je komunismus a marxismus –

leninismus, ale nikde to veřejně neventiloval. Jako důvod své žádosti uvedl, že byl pronásledován, zbit, a to kvůli jeho příslušnosti k sociální skupině LGBT. To je jeho jediný důvod, proč žádá o mezinárodní ochranu. V rámci pohovoru především uvedl, že jeho potíže začaly dne 15. 10. 2024, do té doby problém neměl. Vždy si dával pozor, kde a s kým, co dělá. Sexuální orientaci si uvědomoval od dětství. Je pro něj vyloučeno žít s mužem, ale rád se převléká do prádla. Setkával se s muži stejného založení, jednalo se přitom o sexuální vyžití, nikoliv o citový vztah. Muži je přitahován toliko sexuálně, nepřitahují jej citově. Dále uvedl, že nejprve se kamarádil se členy organizované zločinecké skupiny M.. Na den města Kišiněva šel do centra města a seznámil se tam s mužem jménem Denis. V noci se s ním v parčíku začal líbat, objímat. Viděl, že se k nim blíží tři muži, přičemž v Moldavsku na veřejnosti není možné se takto chovat. Jeden z nich patřil ke skupině M., žalobce s ním chodil na terapii. Pro lidi z jeho skupiny je to neodpustitelný hřích, že žalobce jako LGBT s ním kouřil z jedné cigarety, jedl s ním, podával si s ním ruku. Denise okamžitě zmlátili a žalobce hodili do kufru auta. Žalobce odvezli do nějakého bytu, svlékli jej, pomohli, ponižovali a plivali na něj. Posadili žalobce na židli a mlátili ho do hlavy zlatými stránkami. Žalobce ztrácel vědomí, polili jej vodou a začalo to nanovo. Nahého ho nakonec vyhodili z bytu, neví, jak se dostal do vlastního bytu. Poté, co zavřel dveře, tak ztratil vědomí. Probralo jej, jak někdo mlátí do dveří. Kukátkem viděl, že tam stojí jiní chlapi, co také chodí na terapie a jsou ze skupiny M. Žalobce neotevřel, v bytě se nesvítilo, tak nevěděli, zda je doma. Žalobce chtěl ihned utéct, obstaral si letenky do Prahy, kde žije jeho matka. Pokud se vrátí do země původu, budou se jeho potíže opakovat. Bojí se lidí ze skupiny M.. To, čeho se žalobce dopustil je pro ně naprosto neodpustitelné, a každý ze skupiny se k němu může takto chovat. Pokud by se vrátil domů, pak by si podepsal trest smrti. Nikdo ho zabíjet nebude, ale bude záležet na jeho psychice, jak dlouho takové jednání vydrží. Kvůli užívání drog má zlomenou psychiku, a tudíž by dlouho nevydržel. Žalobce rovněž uvedl, že v současné době podstupuje substituční léčbu. Heroin začal znovu brát v roce 2015, přičemž v roce 2017 potkal přítelkyni a kvůli ní se rozhodnul pro léčbu. Jeho přítelkyně však v srpnu roku 2024 zemřela. Vždy však odmítal pašovat balíčky s drogami od skupiny M. V zemi původu neměl nikdy potíže s policií, bezpečnostními orgány, soudy nebo jinými státními orgány. V případě ohlášení napadení moldavským orgánům by se jeho problém se skupinou M. zhoršil. Po napadení neměl žádné fyzické známky, bili jej zlatými stránkami po hlavě. Neměl tedy viditelné zranění. Udávat členy zločinecké skupiny by byl další trest smrti.

12. Krajský soud po individuálním posouzení případu dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť ani netvrdil, že by aktivně uplatňoval politická práva či svobody, a s ohledem na to byl terčem pronásledování. Žalobce ve správním řízení ani náznakem netvrdil, že uplatňoval svá politická práva, a za to byl pronásledován. Rovněž neměl žádné potíže se státními orgány v zemi původu, což je zřejmé z jeho výpovědi. Pronásledování z důvodu uplatňování politických práv pak netvrdil ani v žalobě.
13. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů

taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud k věci uvádí, že žalobce důvodnost své žádosti o mezinárodní ochranu dovozoval z toho, že mu hrozí nebezpečí od soukromých osob (dle jeho výpovědi se jednalo o členy zločinecké organizace M.). Aby se však jednalo o relevantní důvod, musí k němu přistoupit též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout adekvátní ochranu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2003 č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. prosince 2005 č. j. 6 Azs 479/2004-41 nebo ze dne 31. října 2008 č. j. 5 Azs 50/2008-62). K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu tedy již existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016 - 19, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31 a další). Podle ní tedy musí u soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007 č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). Vyhrožování ze strany soukromých osob pak nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36).

14. Žalobce se však se svými potížemi na policie či jiný státní orgán neobrátil. Žalovaný se přitom dostupností vnitřní ochrany ve svém rozhodnutí zabýval na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že *upozorňuje na doloženou Informaci OAMP – Moldavsko: Základní přehled o zemi ze dne 18. 11. 2024, která konkrétně uvádí, že v Moldavsku existují 3 orgány pro lidská práva. Úřad veřejného ochránce práv (Úřad lidového ombudsmana), Agentura pro mezietnické vztahy a Rada pro prevenci a diskriminace a zajištění rovnosti (rada pro rovnost). Úřad veřejného ochránce práv a rada pro rovnost jsou nezávislé instituce podléhající parlamentu, zatímco Agentura pro mezietnické vztahy je součástí vlády. Moldavsko také posílilo právní stát, a to včetně reformy policie a kroků směřujících k reformě soudnictví, přičemž současná proevropská vláda vynakládá značné úsilí na to, aby zlepšila fungování moldavského soudnictví. V dubnu 2022 byly také přijaty novely trestního zákoníku a zákona o přestupcích s cílem zlepšit reakci státu na trestné činy z nenávisti.* Soud k tomu dále dodává, že ze zpráv o zemi původu přitom neplyne, že by žalobce nemohl využít prostředků vnitrostátní ochrany a obrátit se se žádostí o pomoc na policii. Pokud by policie zůstala nečinná či by postupovala nezákonně, pak se lze obrátit na generální inspektorát policie nebo na veřejného ochránce lidských práv. Podle názoru soudu z obsahu zpráv o zemi původu neplyne, že by se policie, pokud by se na ni žalobce obrátil, odmítla celou situaci zabývat, či by nebyla schopna nebo ochotna poskytnout adekvátní ochranu odpovídající intenzitě žalobcem popisovaného incidentu. Z obsahu zpráv o zemi původu ani neplyne, že by státní orgány nebyla schopny a ochotny žalobci poskytnout ochranu z důvodu toho, že soukromé osoby byly členy organizované skupiny M.. Soud k věci uvádí, že pouhá nedůvěra ve funkčnost orgánů poskytujících ochranu nepostačuje jako relevantní důvod, pro který by žadatel o mezinárodní ochranu nemusel primárně využít prostředků

vnitrostátní ochrany (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, na který odkazuje i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2024, č. j. 5 Azs 200/2001- 69). Žalobce se tedy nepokusil své problémy řešit v zemi původu, přičemž nebylo zřejmé, že by státní orgány nebyly schopny a ochotny mu v jeho situaci pomoci (obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 229/2020 - 32). V posuzovaném případě tedy nebylo možné potíže se soukromými osobami považovat za pronásledování.

15. Soud dále k věci uvádí, že žalovaný se rovněž poměrně podrobně zabýval situací LGBT komunity v Moldavsku. Vyšel přitom především ze zprávy Moldavsko LGBT + aktivismus v Moldavské republice: 27 let hnutí za rovná práva ze dne 29. září 2022. Z ní mj plyne, že úroveň homofobie je sice stále ještě vysoká, ale obyvatelé Moldavska nejsou agresivní, závažné útoky proti aktivistům nebo příslušníkům komunity LGBT jsou spíše ojedinělým jevem a společnost je neschvaluje. Rovněž z ní plyne, že moldavský parlament provedl změny v trestním zákoníku a poprvé v historii zařadil genderovou identitu mezi kritéria ochrany před zločiny z nenávisti. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že osoby LGBT komunity nečelí v Moldavsku pronásledování, které by bylo systematicky podporováno nebo tolerováno státními orgány.
16. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v jeho případě shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho ani nenamítal.
17. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. K otázce humanitárního azylu lze odkázat na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
19. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu řízení nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod k udělení humanitárního azylu. Zabýval se přitom rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu

stavu. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osob, která je objektivně schopna zajišťovat si životní potřeby. Své potřeby si přitom zajišťoval prací i v Moldavsku, přičemž v průběhu azylového řízení i doložil výši svých příjmů. V rámci žádosti žalobce uvedl, že má bolesti hlavy, závratě, někdy se musí posadit uprostřed ulice, má dvojité vidění, zatmívá se mu před očima. Dne 15. 10. 2024 utrpěl otřes mozku, byl zbit. Tyto potíže nahlásil v táboře v Zastávce. Rovněž uvedl, že přes 25 let je závislý na opiátech. Posledních 6 let je v Moldavsku zařazen do substituční léčby, lék užíval až do jeho odletu z Moldavska. I toto oznámil lékaři v táboře. Měl u sebe jeden prášek, který si rozdělil, aby to zvládl. Pociťuje nástup abstinčního syndromu. K tomu soud uvádí, že obsahem správního spisu je i vyjádření MUDr. Miroslava Konečného ze Zdravotnického zařízení MV PŘS Zastávka ke zdravotnímu stavu žalobce. Z něj plyne, že žalobce uváděl motání hlavy po ránu i během dne, bolest hlavy, rozostřené vidění, stp. po hepatitidě C, stp. substituční terapii pro závislost na opiátech, opakované zlomeniny rukou a nohou. Stp. otřesu mozku stp. APPE. Nebylo mu provedeno žádné speciální zdravotní vyšetření. Nebyla mu předepsána žádná léčba ani léky. Nejsou známy žádné další skutečnosti týkající se zdravotního stavu žalobce. Žalobce však ani v průběhu soudního řízení nedoložil, že by i nadále trpěl zdravotními potížemi popsány ve správním řízení a tuto skutečnost neuváděl ani v žalobě. Soud dále k věci dodává, že žalovaný v souvislosti s tvrzenými zdravotními obtížemi hodnotil, že navrátilci mají možnost využít státní lékařské péče poskytované v rámci moldavského státního zdravotnictví. Tato skutečnost přitom plyne z Informace OAMP – Moldavsko: Mezinárodní organizace pro migraci (IOM). Přehled údajů o zemi za rok 2023 ze dne 31. 10. 2024. Stejně tak žalovaný hodnotil, že žalobce s ohledem na svou předcházející drogovou závislosti podstupoval substituční léčbu v Moldavsku a že tato možnost v Moldavsku existuje. Tento závěr plyne i z Informace OAMP – Moldavsko: Dostupnost léčby a léků drogové a alkoholové závislosti ze dne 23. 1. 2023. Po vyhodnocení skutkových okolností věci tak žalovaný na základě racionálních a srozumitelných úvah dospěl k závěru, že u žalobce nejsou naplněny důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu.

20. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
21. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
22. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona, za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

23. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Nikdy nebyl zadržen, rovněž zcela bez potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu vlast opustil. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud tedy nenalezl žádné skutečnosti, na základě, kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Pokud se jedná o problémy se soukromými osobami (členy skupiny M.), tak zde soud odkazuje na svou argumentaci k § 12 písm. b) zákona o azylu a nevyčerpání dostupné vnitřní ochrany. V takovém případě nelze udělit doplňkovou ochranu. Ke hrozbě vážné újmy při návratu do země původu zdejší soud rovněž dodává, že se současnou bezpečnostní situací v Moldavské republice se Nejvyšší správní soud zabýval již opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že Moldavsko je bezpečnou zemí, přičemž tento postoj soud nezměnil ani s ohledem na válku probíhající na Ukrajině (viz např. usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 Azs 344/2022-21, usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2024, č. j. 7 Azs 79/2022-80, usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 4 Azs 416/2023-45 či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-69). Soud k věc rovněž uvádí, že v Moldavsku neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Z Informace OAMP ze dne 16. 11. 2023 Moldavsko: Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí pak neplyne, že by se neúspěšní žadatelé o azyl setkávali s diskriminačním či jiným znevýhodněným chováním.
24. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14 b zákona o azylu. Podle § 14 b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odstavce 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle [odstavce 1](#) rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle [§ 2 odst. 1 písm. h\)](#), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyla doplňková ochrana udělena, a tudíž nebyl splněn základní předpoklad pro její udělení žalobci.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce